

DOMSTOLENS DOM (ANDEN AFDELING)
AF 8. MAI 1973 ¹

Anna Maria Campogrande
mod Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

Sag 60/72

Sammendrag

Tjenestemænd — Sager mod administrationen — Klage — Begreb
(Tjenestemandsvedtægtens artikel 90, stk. 2)

Et brev, der støttes på uofficielle oplysninger, og som er sendt til Kommissionen flere uger før bekendtgørelsen af den anfægtede beslutning, udgør ikke en kla-

ge over en akt, der indeholder et klagepunkt i den i tjenestemandsvedtægtens artikel 90, stk. 2 forudsatte betydning.

I sag nr. 60/72

ANNA MARIA CAMPOGRANDE, tjenestemand ved Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, boende avenue de l'Orée 19, Bruxelles, repræsenteret af advokat Marcel Slusny, advokat ved Cour d'Appel i Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg på Ernest Arendts kontor, 34 B/4, rue Philippe-II,

sagsøger,

mod

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER, repræsenteret af sin juridiske rådgiver, Pierre Lamoureux, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos sin juridiske rådgiver, Emile Reuter, 4, boulevard Royal,

sagsøgt,

angående — på procedurens nuværende stadium — spørgsmålet, om en klage med henblik på annullation af udvælgelsesprocedure KOM/A/264, herunder meddelelsen om udvælgelsesprøven samt udvælgelsesprocedurerne KOM/A/265, KOM/A/266, KOM/A/267, KOM/A/268 herunder meddelelsen om udvælgelsesprøven, kan antages til realitetsbehandling,

1 — Processprog: Fransk.

afsiger

DOMSTOLEN (anden afdeling)

sammensat af: afdelingsformanden, P. Pescatore, dommerne, H. Kutscher, og M. Sørensen (refererende),

generaladvokat: A. Trabucchi
justitssekretær: A. Van Houtte

følgende

DOM

Faktiske og retlige omstændigheder

I — Sagsfremstilling

De faktiske omstændigheder, som ligger til grund for den foreliggende tvist, kan sammenfattes således:

Frøken Anna Maria Campogrande trådte i Kommissionens tjeneste den 1. august 1965 som hjælpeansat. Hun blev fastansat den 1. april 1967 i lønklasse B 3.

I september 1971 blev der offentliggjort en række meddelelser om interne udvælgelsesprøver (KOM/A/264-268) på grundlag af kvalifikationsbeviser og prøver med henblik på besættelse af nogle ledige stillinger som fuldmægtige i lønklasse A 7/A 6. En senere meddelelse præciserede mulighederne for valg af emner og var udformet således: »Udvælgelseskomiteen til disse udvælgelsesprøver er blevet anmodet om at orientere de kandidater, der skal have adgang til prøverne, om det materiale, de kan sætte sig ind i med henblik på forberedelsen til de specielle mundtlige prøver«.

Frøken Campogrande ansøgte om adgang til udvælgelsesprøve KOM/A/264.

Udvælgelseskomiteen bestemte først, at hun ikke skulle have adgang til udvælgelsesprøven, men efter adskillige protester fik hun den 22. marts 1972 meddelelse om, at hun havde fået adgang til prøverne, der skulle finde sted den følgende dag.

Frøken Campogrande blev den 15. juni pr. brev underrettet om, at hun på grund af sine krakterer ikke var blevet opført på listen over egnede ansøgere.

Imidlertid havde hun den 18. maj 1972, inden resultatet af udvælgelsesprøven blev bekendtgjort for hende, skrevet et brev til hr. Coppé, det kommissionsmedlem, der var ansvarlig for administrative anliggender. I dette brev henviste hun til de betingelser, der var nævnt i meddelelsen om udvælgelsesprøven, og hvorefter enhver ansøger, som havde opnået i alt 48 eller flere points ville blive opført på den reserveliste, som skulle oprettes på grundlag af udvælgelsesprøven. Hun omtalte derefter — uden at nævne sin kilde — bestemte oplysninger, der var kommet til hendes kundskab, og hvorefter

ter det krævede pointstal var blevet hævet til 53 points. Idet hun skønnede, at denne ændring var forklaringen på, at hendes forsøg var mislykkedes, gjorde hun gældende, at en ændring af betingelserne for udvælgelsesprøven med tilbagevirkende kraft var ulovlig og kunne føre til annullation af reservelisten som resultat af en klage til Domstolen. Hun påberåbte sig endvidere de specielle omstændigheder, hvorunder hun havde fået adgang, og som havde givet hende et »psykologisk handicap«. Hun anmodede endelig om, at der måtte blive taget hensyn til disse overvejelser ved udarbejdelsen af reservelisten.

H. Coppé svarede ved brev af 11. juli 1972 efter at have modtaget udvælgelseskomiteens konklusioner den 31. maj, at han havde kunnet konstatere, at bestemmelserne i meddelelsen om udvælgelsesprøven var blevet overholdt. Kun de kandidater, der havde opnået mindst 48 points var blevet opført på de af udvælgelseskomiteerne udfærdigede lister over egnede ansøgere; dette tal var ikke blevet ændret.

II — Retsforhandlinger

Ved stævning, registreret på Domstolens justitskontor den 28. august 1972, krævede frøken Campogrande annullation af udvælgelsesprøve KOM/A/264, herunder meddelelsen om udvælgelsesprøven, samt udvælgelsesprocedurene ved KOM/A/265—268, herunder meddelelserne om udvælgelsesprøven. Hun påberåber sig særlig, »at der har fundet en manipulation sted ved karaktergivning« og i særdeleshed, at hun oprindeligt skulle have opnået 52 points, men at hendes karaktersum derefter var blevet sat ned til 47, således at hun ikke havde opnået minimum på 48 points. Hun hævder, at man har krænket princippet om lighed mellem kandidaterne: hun blev først den 22. marts 1972 pr. brev underrettet om, at hun havde fået adgang til prøverne, mens de øvrige kandidater var blevet underrettet allerede fra

den 10. marts om den dokumentation, som de skulle henholde sig til.

Hun påtaler også, at meddelelsen om udvælgelsesprøven var mangelfuldt specificeret for så vidt angår aldersgrænsen, at proceduren i samtlige fem prøver var diskriminerende for ansøgerne, at komiteen i prøve nr. 268 havde været meget mere lemfældig end de andre og havde accepteret, at kandidaterne valgte engelsk, selv om dette sprog ikke hørte til Fællesskabernes officielle sprog. Blandt de 51 ansøgere, der havde fået adgang til denne udvælgelsesprøve, blev 28 optaget på listen over egnede ansøgere, mens tallene for samtlige 5 prøver var hhv 253 ansøgere og 75 optagne, og ved prøve nr. 264, 55 og 17.

Ved indlæg indgivet den 6. oktober 1972 har Kommissionen i henhold til procesreglementets artikel 91 anmodet Domstolen om, uden at der indledes behandling af realiteten, at tage stilling til, om klagen kan antages til realitetsbehandling, og at erklære, at klagen skal afvises.

Sagsøgeren har i de bemærkninger til afvisningsindsigelsen, om hun indgav den 1. december 1972, principalt anmodet Domstolen om at afvise indsigelsen og subsidiært om at forbinde spørgsmålet med realiteten. Endnu mere subsidiært har sagsøgeren anmodet Domstolen om at pålægge sagsøgte at fremlægge cirkulærerne 1462/IX/69-F, 3069/IX/71-F og 2035/IX/72-F samt at give en udtømmende forklaring vedrørende den af sagsøgte anvendte praksis med hensyn til ansøgninger og klager, der er stilet til en forkert eller indgivet uden om tjenestevejen.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen (anden afdeling) besluttet uden forudgående bevisførelse at indlede den mundtlige procedure vedrørende indsigelsen.

Parterne har afgivet mundtlige indlæg i offentligt retsmøde den 22. marts 1973. Generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i offentligt retsmøde den 5. april 1973.

III — Parternes søgsmålsgrunde, indsigelser og andre anbringender vedrørende klagen antagelse til realitetsbehandling

Parternes søgsmålsgrunde, indsigelser og andre anbringender kan sammenfattes således:

Sagsøgte, der er sagsøger med hensyn til det enkelte stridsspørgsmål, hævder, at klagen ikke kan antages til realitetsbehandling, fordi den ikke opfylder de betingelser herfor, som er nævnt i tjenestemandsvedtægtens artikel 91, således som denne er blevet ændret ved Rådets forordning nr. 1473/72, der trådte i kraft i juli 1972. Denne ny artikel 91 bestemmer i andet stykke, at det er en betingelse for, at en klage kan antages til påkendelse ved Domstolen, at man har indgivet en klage ad tjenestevejen, og at denne klage har været genstand for en udtrykkelig eller stiltiende afvisning.

I øvrigt udgør sagsøgerens brev til hr. Coppé, der er dateret den 18. maj 1972, hverken efter dets form eller dets indhold nogen klage ifølge artikel 90, således som denne var udformet på tidspunktet for brevet datering.

Hvad angår *formen* blev klagen ikke indgivet ad tjenestevejen, og det fremgår ikke tydeligt af den, at den støttes på artikel 90.

Hvad angår *realiteten* indeholder brevet ikke de elementer, der er karakteristisk for en klage i henhold til artikel 90. Det retter sig ikke mod nogen beslutning, hvad det i øvrigt ikke har kunnet gøre, da udvælgelseskomiteens beslutning endnu ikke var truffet på denne dato. Det gik blot ud på at formå hr. Coppé til personligt at intervenere over for udvælgelseskomiteen, før denne sluttede sit arbejde, for at få sagsøgeren optaget på den liste over egnede ansøgere, som komiteen skulle udarbejde.

Ikke blot kan dette brev således ikke anses for at være en klage i artikel 90's forstand, men der er endog tvivl om, hvor-

vidt det udgør en ansøgning i samme artikels forstand, da dets genstand er klart ulovlig, når henses til den totalt manglende opfyldelse af de formkrav, som stilles for simple private klager, der indgives ved personlig henvendelse.

Klagen må derfor afvises fra realitetsbehandling.

Sagsøgeren, der er sagsøgt med hensyn til det enkelte stridsspørgsmål, svarer på Kommissionens indvendinger angående *formen*, at den administrative klage, der er nævnt i artikel 90, ikke er nogen højtidelig akt, der kræver væsentlige formkrifter overholdt som betingelse, for at klagen kan antages til realitetsbehandling. I øvrigt påberåbte hr. Coppé sig ikke i sit svar af 11. juli 1972, at den administrative klage skulle afvises.

Hvad angår *realiteten* mener sagsøgeren, at hun, da hun i sit brev vender sig mod »en ændring med tilbagevirkende kraft af betingelserne for udvælgelsesprøven« og udtrykkeligt henviser til muligheden for annullation af reservelisten som resultat af en klage til Domstolen, tydeligt har fremdraget spørgsmålet om den fulgte fremgangsmådes lovlighed. Hun bemærker i øvrigt, at hr. Coppé, da han svarede den 11. juli 1972, var i besiddelse af alle de oplysninger, han havde brug for til sit svar.

Sagsøgeren er forbavset over, at man kan udlægge hendes henvendelse til hr. Coppé som en privat klage. En ansøgning eller klage fra en tjenestemand vedrørende hans administrative stilling, der er stilet til en myndighed som sådan, er en rekurs og ikke en privat henvendelse.

Sagsøgeren bemærker, at hun ikke har bedt hr. Coppé om at intervenere i udvælgelseskomiteens arbejde med opstillingen af listen over egnede kandidater, der var afsluttet den 15. maj 1972, dvs. 3 dage før hendes brev af 18. maj 1972.

Sagsøgeren gør i øvrigt gældende, at det utvetydige svar af 11. juli, hvis brevet af 18. maj 1972 udgjorde en klage, ville give adgang til at anlægge retssag, og at svaret på en simpel ansøgning, dersom brevet kun udgjorde en sådan, *hvilket*

ikke er tilfældet her, ville være fremkommet den 11. juli 1972, dvs. før forordning nr. 1473/72 blev offentliggjort den 16. juli. Sagsøgeren kan derfor ikke indse, hvorfor hun, når sag kunne anlægges indtil den 16. juli 1972, var nødt til at overholde den frist på 3 måneder, som er nævnt i den ny udformning af vedtægtens artikel 90, stk. 2 for at kunne indgive klagen. Denne klage var i øvrigt unyttig, da hr. Coppé i sit brev af 11. juli 1972 påberåbte sig Kommissionens inkompetence og tilsyneladende henviste til Domstolens dom af 14. juni 1972 i sag nr. 44/71 (Rec. 1972, s. 427).

Da sagsøgeren ikke var uvidende om den

vanskelighed, der skyldtes ikrafttrædelsen af forordning nr. 1473/72, sendte hun samtidig med anlæggelsen af nærværende sag ved Domstolen en klage til hr. Coppé bilagt en kopi af den retslige klage. Når hun havde handlet på denne måde, var det fordi hun ikke kunne foregribe Domstolens afgørelse for så vidt angår antagelsen til realitetsbehandling, jf. dommen i sag nr. 44/71. Hun har således forbeholdt sig muligheden af at indgive en yderligere retslig klage vedrørende de samme omstændigheder som nærværende sagsanlæg. (Se klage nr. 112/73, registreret på justitiskontoret den 22. marts 1973).

Præmisser

- 1 Sagsøgeren anmoder ved stævning registreret på Domstolens justitskontor den 28. august 1972 om annullation af en række interne udvælgelsesprøver samt de hertil knyttede meddelelser om prøverne, som blev foranstaltet af Kommissionen i 1971 med henblik på besættelse af nogle ledige stillinger som fuldmægtige i lønklasse A 7/A 6.
- 2 Kommissionen, den sagsøgte part, har fremsat en afvisningsindsigelse baseret på ikke-overholdelse af tjenestemandsvedtægtens artikel 91;
- 3 denne artikels stk. 2, således som den er blevet ændret ved forordning nr. 1473/72 af 1. juli 1972, offentliggjort i Journal officiel des Communautés Européennes den 16. juli 1972, angiver som betingelse for, at en sag kan anlægges ved Domstolen, at sagsøgeren i forvejen for ansættelsesmyndigheden har indbragt en klage i henhold til artikel 90, stk. 2 over en akt, der indeholder et klagepunkt imod ham.
- 4 Spørgsmålet om optagelse til realitetsbehandling skal behandles efter de regler, der var i kraft, da sagen blev anlagt;
- 5 der er altså først og fremmest grund til at undersøge, om sagsøgeren forinden har indbragt en klage for Kommissionen over en akt, der indeholder et klagepunkt imod hende;

- 6 sagsøgeren henviser i dette øjemed til et brev, som hun den 18. maj 1972 sendte til det kommissionsmedlem, der er ansvarlig for administrative spørgsmål;
- 7 dette brev var efter sagsøgerens eget udsagn støttet på oplysninger, som var kommet til hendes kundskab, men hvis kilde hun ikke opgiver;
- 8 resultatet af hendes deltagelse i udvælgelsesprøven blev imidlertid først bekendtgjort for sagsøgte den 15. juni, dvs. flere uger efter afsendelsen af det ovenfor nævnte brev;
- 9 dette brev kan under disse omstændigheder ikke anses for en klage over en akt, der indeholder et klagepunkt imod sagsøgeren;
- 10 klagen kan således ikke antages til realitetsbehandling i henhold til tjenestemandsvedtægtens artikel 91, stk. 2.

Vedrørende sagsomkostningerne

- 11 Sagsøgeren har tabt sagen;
- 12 den part, der taber sagen, bliver i henhold til procesreglementets artikel 69, § 2 dømt til at afholde sagsomkostningerne;
- 13 i henhold til procesreglementets artikel 70 bærer institutionerne ved søgsmål vedrørende Fællesskabernes ansatte dog selv de af dem afholdte udgifter.

På grundlag af disse præmisser

under henvisning til procesdokumenterne;
efter at have hørt den refererende dommers rapport;
efter at have hørt de af parterne afgivne mundtlige indlæg;
efter at have hørt generaladvokatens forslag til afgørelse;
under henvisning til protokollerne vedrørende statuten for Domstolen;
under henvisning til tjenestemandsvedtægten for De europæiske Fællesskaber, og særlig dens artikler 90 og 91;
under henvisning til procesreglementet for De europæiske Fællesskabers Domstol, og særlig dets artikler 69, 70 og 91;
udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (anden afdeling)

idet den forkaster enhver anden videregående eller hermed uforenelig påstand,

1. Klagen afvises fra realitetsbehandling.
2. Hver af parterne bærer de af dem afholdte sagsomkostninger.

Pescatore

Kutscher

Sørensen

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg, den 8. maj 1973.

A. Van Houtte

Justitssekretær

P. Pescatore

Formand for anden afdeling

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT A. TRABUCCHI
FREMSAT DEN 5. APRIL 1973 ¹

*Ærede Formand,
ærede dommere,*

Det forhold, at der i det system til beskyttelse af tjenestemændenes rettigheder og interesser, som er fastsat i vedtægten, indføres en forudgående betingelse, som skal være opfyldt, før sager kan indbringes for Domstolen, må nødvendigvis medføre diskussioner og drøftelser vedrørende de kriterier, hvorefter den nye regel skal anvendes, og særlig med henblik på at fastlægge de mindstekrav, der skal efterkommes, før en sådan betingelse kan betragtes som opfyldt.

Den foreliggende sag udgør på det nuværende stadium af den diskussion om antagelse til realitetsbehandling, der

indleder retsforhandlingerne, et typisk tilfælde. Udfaldet heraf vil uden tvivl blive et vigtigt fortilfælde for løsningen af de problemer, der opstår, når man skal definere de krav, der er knyttet til en forvaltningsretlig klage, hvilke krav for fremtiden vil udgøre en betingelse for antagelse til realitetsbehandling af en sag ved denne Domstol i medfør af den nye affattelse af tjenestemandsvedtægtens artikel 91, som den fremgår af den ændring, der er foretaget ved Rådets forordning nr. 1473/72 af 30. juni 1972.

Parternes interesse i at opnå Deres afgørelse om den foreliggende sags antagelse til realitetsbehandling er imidlertid kun relativ. Hvis der ikke er nogen tvivl om, at den nye sag, som efter sit indhold er

1 - Oversat fra italiensk.